

KOMODA

autor: Kateřina Lužná

Strašně, strašně, strašně, strašně se stydím. Co jsem na světě, tak ještě nikdy... Tohle za staré paní nebývalo! Já pamatuju leccos, však jsem na světě nějaký ten pátek, že, ale toto... Dřív býval svůj klid, pořádek a žádné takové... Staromódní? Jistěže ano, od čeho jsem taky starožitnost! Jak já k tomu přijdu, aby se se mnou takhle zacházelo? Jsem krásný, zachovalý, solidní kus nábytku! No právě...

Když stará paní, dej jí pámbu věčnou slávu, umřela a rodinka přiběhla a pilně začala rozebírat majeteček, já byla nejdřív ráda, že si mě odnesli zrovna tihle dva. Takový hezký mladý párek. Klidně mě jinak mohli strčit někam na smetiště nebo do vetešnictví, že, ale toto... Co je moc, je moc. Ale ano, chovali se ke mně hezky, neříkám, že ne, celou mě očistili a nablýskali, ještě jsem si libovala, jaká jsem opečovaná, až... Až do včerejška.

Včera totiž byli na večírku. Prosím, prosím, nic proti, mládí se musí občas poveselit, že. Domů to sice přišlo pozdě, celé rozjařené, nacucané jak houba, ale já bych měla pochopení, měla, kdyby... Kdyby potom ti dva... Přímo jako... Já se tak strašně stydím. Copak tohle se dělá? A takhle? Vždyť je to skoro hanobení národního dědictví! No co už... Věci se mají brát z té lepší stránky. Třeba že jestli se ve mně plánoval usadit nějaký červotoč, po včerejšku utíkal, až se za ním prášilo.